

Частина 1

Розділ I

Рівне, наші дні

За вікном лютувала хуртовина; вітер, сновигаючи поміж двох лип, що майже впритул росли одна біля одної коло будинку, своїм свистом нагадував виття сердешного вовка на порожній лісовій галявині. Ніла сиділа за комп'ютером, час від часу відволікаючись на каву з шоколадом. Того виття не чула — віднедавна, занурившись із головою в інший вимір, повністю «випадала» з довколишнього, такого звичного дотепер, світу. Звісно, якби мала чоловіка та двійко дітей, домашні клопоти не подарували б можливості такого цілковитого «випаду». Проте «якби» у цьому випадку було недоречним: часу мала вдосталь і заміжжя у плани не входило.

Славко ж терпляче чекав і мужньо терпів її відмовки зайвий раз зустрітися. Чекав уже близько двох місяців,

якимсь дивом задовольняючись короткотривалими суботніми, а інколи ще й недільними здибанками¹. Та щоразу його ставлення до неї змінювалося — чи то їй так здавалось? Усе скутішими ставали його обійми, а розмови — вимушенішими.

— Усе добре? — допитувалась, вдивляючись у його напружене обличчя.

— Нілочко, я все розумію, — стримано відповідав, намагаючись натягнути на лице невимушену посмішку. — Ти мусиш написати цей роман. Гадаєш, року тобі вистачить?.. Як піде... Так-так, розумію. Це — твоє. Це те, що ти в собі відкрила і хочеш реалізувати понад усе. Я зачекаю... — і все далі й далі віддалявся.

Чи засмучувало її це? Хтозна. Вона настільки заглибилась свою працю, що перебувала мовби у двох світах, двох вимірах — реальному й *іншому*, який нещодавно для себе відкрила. Притому в реальному перебувало лише тіло. *Інший* світ поглинув її цілковито. Якщо Славкові це неприємно чи байдуже — що ж, нехай. Отже, так має бути. Тут вона вже нічого не вдіє.

— Чи не занадто ти його випробовуєш? — застерігала подруга Марина. — Навколо стільки дівчат! Обкрутить якась — і все! Залишишся «з носом»!

Та чому ж «з носом». Якщо він любить — то зрозуміє й підтримає, якщо ж ні... отже, не судилося бути разом. Отже, така «любов»...

— Ну ти даєш! — вражалася та. — Може, ти його не любиш?

---

¹ Здибанка — зустріч.

Любить. Звісно ж, любить. Славко — хороший хлопець, милий, з ним їй добре. Позналились рік тому в кафешці на Набережній, де їхні колективи святкували новорічні корпоративні вечірки, й інтенсивно зустрічалися близько десяти місяців. Їхній роман був шаленим і бурхливим, аж доки в стосунки не втрутилась Ніліна божевільна ідея, котру понад усе прагнула реалізувати. Отже, все кардинально змінилось. Мусило змінитись. Як інакше?

Зрештою це дійсно свого роду випробування стосункам, міркувала. Недарма ж кажуть, що *твоє* обов'язково буде твоїм, що би не сталося. А те, що в житті зайве, — відсіється обставинами і часом.

Категорично «не відсіювалась» Марина. Подруга геть не зважала на прагнення Нілі бути на самоті, зосередившись на своєму тексті, — мало не через день забігала до неї, розбурхуючи розмірений і спланований щохвилинно світ.

— Якщо тебе не турбує твій власний фізичний і психічний стан, то мене він таки непокоїть. Не можна ж так відмежовуватися від світу! — з порога категорично заявляла.

Відтак заварювала обом чай, викладала з торби якісь ласощі і всідалася на диван, витягнувши з комп'ютера подругу.

— Нікуди не подінеться твоя ідея, ще встигнеш! — безапеляційно виголошувала, із задоволенням сьорбаючи чай та відкушуючи тістечко чи цукерку.

Куди вже було подітись. Ніла вдячно приймала турботу подруги, сідала поруч, розчулено обіймаючи за плечі,

й на якийсь час виринала з іншого світу в приємне спілкування з рідною душею. Затим Маринка бігла, а вона знову одягала навушники і поверталася назад, у свій *інший вимір*...

Відпустка швидко скінчилась, і Ніла мусила звільнитися, бо сюжет лише розкручувався, набираючи обертів. Про те, щоб усе це полишити на стрімкому старті, не могло бути й мови: текст її не відпускав. Ніла поїхала писати заяву на звільнення.

П'ятирічна робота на посаді провідного консультанта солідної туристичної фірми з гарними умовами, пристойним заробітком, реальною можливістю кар'єрного зростання та чудовим колективом не могла не викликати жалю й добре відчутної шпильки сумніву в правильності рішення. Проте Ніла проковтнула ностальгічну грудку, що підкочувалась до горла, й рішуче ввійшла в кабінет директора із заявою.

Щирі вмовляння Миколи Степановича запалу не послабили і вже півгодини по тому, з поспіхом зібраними у пакет манатками, йшла містом у якомусь дивному стані розгубленості. Запал і впевненість швидко й несподівано розвіялись, змінившись паскудним настроєм і апатією.

Січнева мжичка, прибиваючи клапті почорнілого снігу, лиш посилила відчуття пригнічення. Каблук, утрапивши у сховану калюжею ямку, різко підвернувся. Відтак, дивом утримавшись на ногах, щоправда, виконавши дивакуваті рухи тілом, впустила пакет з речами, що миттю розсипались по брудному асфальту. Сторопіло

поглянула на Славка, котрий із зануреної в калюжу світ-лини мило всміхався їй. Чудово! Невже зміни в житті неодмінно мають супроводжуватись *такими* деталями?

* * *

З коридору долинули ледь чутні кроки, порушивши нічну тишу: хтось неквапом підкрадався до дверей її спальні. Ось уже чути, як рука непроханого візитера обережно торкнулася дверної ручки... Уривки чийхось розмов, з-поміж яких вирізняється голос матері, спинили його.

Як ці люди опинились у її квартирі посеред ночі? Коли прийшла мама і як вона ввійшла?.. Враз голоси змінились тишею, відтак візитер продовжив свій шлях: за мить двері прочинилися, розрізавши тишу тягучим скрипом завісів.

Хтось поволі наближався до її ліжка. Кров захоло-нула в жилах від страху, але... чому вона не може поворухнутися, бодай розплющити очі, щоб побачити, хто тут? Це ж так просто! Чому лежить, як колода?!!

Здається, це жінка... Так, точно жінка: чути шур-хіт її сукні, поділ якої волочиться по долівці...

Жінка вже поряд неї. Ще мить, і Ніла відчує схи-лене над собою лице. Нараз важка, потужна енерге-тика обдає Нілу, і тіло тремтить від жаху.

Вона хоче її вбити. Ця жінка хоче її вбити! Треба щосили закричати, і тоді хтось — може, ті люди, що були тепер у квартирі, чи мама — прийде сюди та порятує її.

Однак несамовите бажання закричати вихлюпуються фонтаном вереску лише в запаленому мозку. Ціною надлюдських зусиль Нілі вдається ледь-ледь розтулити повіки. Лиш тоді крізь їхню розмиту шпирину стає помітний жіночий силует нічної візитерки, що чомусь відсахується від неї на мить; довге витке волосся, безкровне воскове обличчя, простягнені, немов пластмасові, руки.

Над силуетом, на стелі, гойдаються довгі тіні дерев — ще не ранок, але вже не ніч. Силует знову схиляється над нажаханою Нілою, обдаючи колючим холодом...

Усе. Тепер їй точно кінець. Повітря не стає — здається, крижані пальці смертельним кільцем стиסקаються на Ніліній шиї, а на груді тисне важка енергетика, наскрізь проникаючи в неї і водночас висмоктуючи єство. І невідомо, що першим її вб'є — відсутність кисню чи цей химерний вампіризм...

...Це почалося наприкінці березня. Щодня перед світанням вона приходила до Ніли з одним бажанням: спершу налякати до смерті, висмоктати всю енергію, а затим убити. Проте щоразу якимсь дивом Нілі вдавалося прокинутись. Виснажена дощенту і змерзла, сповзала з ліжка і йшла в гарячий душ.

Чому? Чому це сталося з нею? Це мало статися лиш... лиш із Ліною! До чого тут Ніла?!

Щораз ставила собі ці питання, проте відповіді відскакували гарячими краплями у зливний отвір ванної, так і не потрапивши до свідомості.

Випивала міцну каву, сідала за комп'ютер. Відкривала текстовий файл і читала те, написане нею від початку листопада, переконуючись: *це — воно*. Те, що відбувається зараз із нею самою. *Написане втілювалось у реальність...*

ЯК таке можливо?! Може, надто близько все сприйняла до серця, пережила на собі через Ліну, тому це стається нині, якимось незбагненим чином перейшовши на неї?

Однак припинити писати не могла. Не могла й не мала такого наміру. Цей текст засмоктав її надто глибоко, мов трясовина. Сюжет вів її сам. І був зовсім не таким, яким начебто планувала на початку. Клавіші букв натискалися мимоволі — речення немов уже були сформовані десь у підсвідомості. Ніла відчувала, що була інструментом, у чийх руках — лише клавіатура. Інструментом, аби передати те, що зрештою мало стати романом. Не романом про кохання — моторошним містичним трилером.

Ніла почала пригадувати, як, власне, виникла ідея написати роман. Було далеко за північ. Лежала в ліжку, намагаючись здолати чергове безсоння. Раптом у мозку спливла чітка картинка: молода жінка сидить у плетеному кріслі на терасі свого будиночка й от-от піде дощ. Жінка причетна до страшної таємниці. І таємниця вже нависає у повітрі загрозово, мов та дощова хмара, що наближається. Так. Зараз буде дощ... Зараз точно буде дощ...

Немов у підтвердження всіх тих несподіваних думок, що впали на її напівсонну голову, почула лункий гуркіт грому. Як? Гроза наприкінці листопада? Не може бути!

Миттю зіскочила з ліжка, підбігла до вікна і вражено глянула у чорну небесну глибину, яку й справді оперезала вертикальна блискавка, вмить розколовши небо навпіл. Що ж це... Знову потужний гуркіт грому важко рознісся безмовним нічним містом, і за якийсь час блискавка — ще яскравіша, ніж попередня, — осяяла все довкола.

Із тим спалахом блискавки щось мовби спалахнуло в Нілиному мозку. Увімкнула комп'ютер, натягла навушники, відкрила новий текстовий файл. Коли пальці мимоволі побігли по клавіатурі, збагнула: завтра на роботу не вийде. У неї є важливіша справа, яку неодмінно має реалізувати. Реалізувати *негайно!*

Хтозна-скільки часу друкувала, та коли повіки почали важчати, зберегла файл і вимкнула комп'ютер. Відтак розчинила вікно. У небі красувалась повня. Осіння колюча прохолода обвіяла лице, та їй було байдуже: прохолода нині надто потрібна, щоб остудити гарячу голову.

Як же тоді подивувалась, побачивши сухий асфальт і чисте, рясно всипане зорями небо! Чи була взагалі та гроза із блискавкою? Не могло ж їй примаритись...

І досі того не знає. Десь у глибині душі побоювалась, що нічні жажіття є лише початком, першим етапом життєвих випробувань. Але проганяла ті думки, бо знала, що страхом може лиш притягнути їх у своє життя, адже страх — то є потужна сила, здатна перевернути маленький затишний світ догори дригом в одну мить.

Отож що вона має на сьогоднішній день? Найголовніше «надбання» — зруйновані стосунки зі Славком. Так! Одного квітневого суботнього вечора Славко делікатно